

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové v právní věci žalobce: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, zastoupen prof. JUDr. Miroslavem Bělinou, advokátem, se sídlem Pobřežní 370/4, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. L. Š.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2015, č.j. 2014/38897-421/1,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 29. 4. 2015, č.j. 2014/38897-421/41, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce prof. JUDr. Miroslavem Bělinou, advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. L.

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2015, č.j. 2014/38897-421/1 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo pro nepřípustnost zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce – Krajské pobočky v Ostravě (dále jen „úřad práce“) ze dne 28. 4. 2014, č.j. BRA 2979/2014-B6. Úřad práce tímto rozhodnutím rozhodl tak, že podle ustanovení § 44b odst. 1, 2, 4 a 6 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), poskytl Ing. L. Š. kompenzaci za nevyplacené odstupné zaměstnavatelem (žalobcem) za dobu od 1. 2. 2014 do 30. 4. 2014 ve výši 41.140 Kč.
- [2] Žalobce v podané žalobě rozporoval závěr žalovaného ohledně nepřípustnosti odvolání, když se domníval, že s ním nebylo dosud jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv naplňuje definici účastníka řízení podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Uvedl, že vzhledem k tomu, že zákon o zaměstnanosti neobsahuje speciální úpravu účastenství o poskytnutí kompenzace, je třeba na toto řízení aplikovat ustanovení § 27 správního řádu, konkrétně odst. 1 písm. b) tohoto ustanovení. Uvedl, že znakovým účastníkem je hmotněprávní poměr k věci, přičemž účelem řízení o poskytnutí kompenzace dle ustanovení § 44b zákona o zaměstnanosti je rozhodnout o tom, zda zaměstnanci náleží tzv. kompenzace za nevyplacené odstupné, když dále pokud správní orgán rozhodne tak, že kompenzace zaměstnanci náleží, pak je zaměstnavatel povinen uhradit předmětnou částku Úřadu práce ve stanovené lhůtě, přičemž nesplnění této povinnosti zaměstnavatele oznamuje Úřad práce příslušnému celnímu úřadu. Žalobce proto namítal, že předmětné rozhodnutí tak zakládá povinnost zaměstnavatele (žalobce) k úhradě této kompenzace správnímu orgánu, který o poskytnutí kompenzace rozhodl. Zaměstnavatel je tak v daném řízení osobou, již se činnost správního orgánu dotýká, je tak dotčenou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu. Dále uváděl, že pokud by soud dospěl k závěru, že zaměstnavatel v řízení o poskytnutí kompenzace nenaplňuje znaky účastníka řízení dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu, pak musí být zaměstnavatel v tomto řízení být přinejmenším považován za účastníka dle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Rozhodnutím Úřadu práce je totiž žalobce dotčen ve svých právech a povinnostech. Uvedl, že z čistě formalistického pohledu je pravda, že samotné rozhodnutí o poskytnutí kompenzace povinnost zaměstnavatele k úhradě nezakládá, fakticky však rozhodnutí o poskytnutí kompenzace takovou povinnost zakládá.
- [3] Dále žalobce označil za nepřiléhavé tvrzení žalovaného, že správní řízení o kompenzaci bylo vyvoláno porušením povinností ze strany zaměstnavatele, přičemž se dle žalobce nelze ani opírat o skutečnost, že potvrdil, že odstupné nevyplatil, ale z potvrzení pro účely posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti muselo být Úřadu práce zřejmé, že existence nároku zaměstnankyně na odstupné je minimálně sporná. V podané žalobě se pak žalobce dále zabýval i problematikou hmotněprávního posouzení existence nároku Ing. L. Š. na poskytnutí kompenzace podle ustanovení § 44b zákona o zaměstnanosti. Uvedl, že pro přiznání kompenzace nebyly splněny podmínky, neboť žalobkyni byl pracovní poměr ukončen jak z důvodu podle ustanovení § 52 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), tak z důvodu podle ustanovení § 52 písm. g) zákoníku práce. Dle názoru žalovaného tak osobě zúčastněné na řízení nevznikl v souvislosti se skončením jejího pracovního poměru nárok na odstupné, přičemž o této skutečnosti byl úřad práce žalobcem (zaměstnavatelem) informován.
- [4] Z těchto důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [5] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě setrval na svém názoru, že žalobci nesvědčí aktivní legitimace k podání odvolání ve věci rozhodnutí o přiznání kompenzace za nevyplacené odstupné, neboť jediným účastníkem řízení je pouze uchazeč o zaměstnání. Uvedl, že zaměstnavatel není hlavním účastníkem řízení v dané věci a ani na něj nelze pohlížet jako na

dotčenou osobu dle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Řízení o poskytnutí kompenzace je správním řízením zahajovaným z moci úřední. Podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu nelze žalobce považovat za účastníka tohoto řízení, neboť rozhodnutí o kompenzace nezakládá povinnost zaměstnavatele uhradit úřadu práce částku vyplacenou uchazeči o zaměstnání formou kompenzace. Úřad práce se v tomto řízení vůbec nezabývá otázkou, zda zaměstnavatel povinnost uhradit úřadu práce částku vyplacenou uchazeči o zaměstnání formou kompenzace či nikoliv. Ve věci poskytnutí kompenzace, včetně její výše, je rozhodováno na základě skutečností potvrzených zaměstnavatelem. Pokud zaměstnavatel potvrdí, že odstupné nevyplatil, je posuzováno, zda u uchazeče o zaměstnání jsou splněny podmínky pro poskytnutí kompenzace, avšak v rámci tohoto řízení není posuzována skutečnost, zda zaměstnavateli vznikne určitá povinnost či nikoliv. V daném případě tak dle žalovaného nelze aplikovat ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu.

- [6] Žalovaný dále ve svém vyjádření uvedl, že zaměstnavatele nelze považovat za účastníka správního řízení ani na základě ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu, neboť nelze konstatovat, že zaměstnavatel je rozhodnutím úřadu práce přímo dotčen ve svých právech a povinnostech. Správní řízení o kompenzaci je řízení, které bylo vyvoláno porušením povinností ze strany zaměstnavatele, když smyslem kompenzace je zajistit, aby po několik měsíců uchazeč o zaměstnání nezůstal bez finančních prostředků, jelikož mu zaměstnavatel ve výplatním termínu nevyplatil odstupné, ačkoliv byl povinen tak učinit. V souladu s ustanovením § 44b odst. 6 zákona o zaměstnanosti úřad práce zaměstnavatele o výši vyplacené kompenzace pouze informuje, následně je pak poskytnutá částka požadována na zaměstnavateli k úhradě. Zaměstnavatel je pak do 10 pracovních dnů uvedenou částku povinen úřadu práce uhradit, a to i v případě, že dlužné odstupné již svému bývalému zaměstnanci vyplatil.
- [7] Z toho důvodu navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.
- [8] Osoba zúčastněná na řízení k podané žalobě uvedla skutečnosti ohledně ukončení jejího pracovního poměru se žalobcem, přičemž shledala, že úřad práce při vyplacení kompenzace postupoval v souladu se zákonem.
- [9] Městský soud v Praze usnesením ze dne 19. 4. 2018, č.j. 6Ad 17/2015-49, žalobu odmítl, zároveň žádnému účastníku řízení ani osobě zúčastněné na řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Zdejší soud žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) a § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím správního orgánu v soukromoprávní věci. Dle názoru zdejšího soudu bylo nepochybné, že právo na odstupné podle ustanovení § 67 zákoníku práce, byť o něm rozhodl správní orgán procesním postupem podle správního řádu, je součástí pracovních vztahů, tedy vztahů soukromoprávních ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“). Uzavřel, že k tomu, aby se žalobce domohl přezkoumání jeho věci soudem, je třeba podat žalobu podle ustanovení § 244 a násl. o.s.ř.
- [10] Ke kasační stížnosti žalovaného bylo toto usnesení zdejšího soudu rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č.j. 1 Ads 159/2018-41 zrušeno a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl s odkazem na usnesení zvláštního senátu č.j. Konf 44/2017-7 k závěru, že posuzované nároky mají povahu veřejnoprávního vztahu, neboť tyto nároky mají do značné míry podobný charakter jako mzdové nároky, jež byly předmětem posuzování zvláštního senátu pomocí teorie zájmové, mocenské, organické a metody právní regulace. K odkazu Městského soudu v Praze na rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 21 Cdo 5433/2014 Nejvyšší správní soud uvedl, že závěry Nejvyššího soudu, dle kterých je účelem poskytnutí kompenzace dle ustanovení § 44b zákona o zaměstnanosti zajištění toho, aby se uchazeč o zaměstnání, jemuž nebylo vyplaceno odstupné, odbytné nebo odchodné, a zároveň mu

ještě nemá být vyplacena podpora v nezaměstnanosti, neocitl bez hmotného zabezpečení, zcela jasně nasvědčují tomu, že jde o veřejnoprávní vztah.

- [11] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [12] Rozhodnutím ze dne 28. 4. 2014, č.j. BRA-2979/2014-B6, úřad práce poskytl paní Ing. L. Š. kompenzaci za nevyplacené odstupné zaměstnavatelem za dobu od 1. 2. 2014 do 30. 4. 2014 ve výši 41.140 Kč. Zároveň přípisem ze dne 13. 5. 2014, č.j. BRA-9852/2014-B6, úřad práce informoval žalobce, že L. Š. vyplatil kompenzaci za nevyplacené odstupné, a podle ustanovení § 44b odst. 6 zákona o zaměstnanosti vyzval žalobce k úhradě vyplacené kompenzace.
- [13] Proti rozhodnutí úřadu práce ze dne 28. 4. 2004 podal žalobce dne 28. 5. 2014 odvolání, ve kterém se označil za účastníka řízení a namítal, že Ing. L. Š. nevznikl v souvislosti se skončením jejího pracovního poměru u žalobce nárok na odstupné a tedy ani nárok na vyplacení kompenzace za nevyplacené odstupné, a to z důvodu souběhu výpovědních důvodů podle ustanovení § 52 písm. c) a § 52 písm. g) zákoníku práce.
- [14] Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce jako nepřípustné podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uváděl obdobná tvrzení, která následně zopakoval ve svém písemném vyjádření k podané žalobě.
- [15] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [16] Žádný účastník řízení se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [17] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
- [18] Podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
- [19] Zdejší soud se proto vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č.j. 1 Ads 159/2018-43, podanou žalobou zabýval z hlediska uplatněných žalobních námitek.
- [20] Předně soud uvádí, že s ohledem na skutečnost, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce z výše nastíněných důvodů zamítnuto pro nepřípustnost podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu, se soud při přezkumu napadeného rozhodnutí přezkoumával pouze to, zda se jednalo o nepřípustné odvolání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 26. 8. 2008, č.j. 8 As 51/2006-105 či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2009, č.j. 11 Ca 268/2009-31). Námitkami týkajícími se hmotněprávního posouzení existence nároku osoby zúčastněné na řízení na poskytnutí kompenzace dle ustanovení § 44b zákona o zaměstnanosti, se tak soud nezabýval.
- [21] Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobci nesvědčí postavení účastníka řízení v předmětné věci, a to ani podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu, ani podle ustanovení § 27 odst. 2 téhož zákona.

- [22] Soud se s tímto hodnocením postavení žalobce (zaměstnavatele) jako účastníka řízení o poskytnutí kompenzace podle ustanovení § 44b zákona o zaměstnanosti neztotožnil, a to z následujících důvodů.
- [23] Podle ustanovení § 44b odst. 1 zákona o zaměstnanosti uchazeči o zaměstnání, kterému vznikl nárok na podporu v nezaměstnanosti, ale odstupné, odbytné nebo odchodné mu nebylo vyplaceno po skončení pracovního nebo služebního poměru v nejbližším výplatním termínu určeném u zaměstnavatele pro výplatu mzdy nebo platu anebo v den skončení pracovního nebo služebního poměru, poskytne krajská pobočka Úřadu práce kompenzaci za dobu od zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání do uplynutí doby uvedené v § 44a. Podpora v nezaměstnanosti se poskytne uchazeči o zaměstnání až po uplynutí doby, za kterou byla poskytnuta kompenzace podle věty první.
- [24] Podle ustanovení § 44b odst. 5 téhož zákona o poskytnutí kompenzace vydá krajská pobočka Úřadu práce rozhodnutí.
- [25] Podle ustanovení § 44b odst. 6 téhož zákona o výši vyplacené kompenzace informuje krajská pobočka Úřadu práce zaměstnavatele do 3 pracovních dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Zaměstnavatel je povinen uvedenou částku Úřadu práce uhradit do 10 pracovních dnů od doručení této informace, a to i v případě, že dlužné odstupné již vyplatil. Nesplnění této povinnosti oznamuje krajská pobočka Úřadu práce celnímu úřadu příslušnému podle sídla zaměstnavatele, který je právnickou osobou, nebo bydliště zaměstnavatele, který je fyzickou osobou; neuhrazenou částku vyplacené kompenzace vymáhá na zaměstnavateli tento celní úřad.
- [26] Jelikož zákon o zaměstnanosti nemá vlastní úpravu účastnictví ve správních řízeních, která jsou podle něj vedena, uplatní se obecná úprava správního řízení obsažená ve správním řádu. Žalobce jako bývalý zaměstnavatel uchazeče o zaměstnání, jemuž byla úřadem práce poskytnuta kompenzace za nevyplacené odstupné, se domáhal postavení účastníka řízení ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu, resp. dle ustanovení § 27 odst. 2 téhož zákona. Klíčovou právní otázkou je tedy otázka, zda za daných skutkových okolností měl být za účastníka řízení o poskytnutí kompenzace považován žalobce jako zaměstnavatel. Pokud by tomu tak bylo, znamenalo by to, že se měl žalovaný s podaným odvoláním žalobce proti rozhodnutí úřadu práce o vyplacení kompenzace vypořádat věcně, nikoliv jej zamítnout jako nepřipustné.
- [27] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č.j. 6 A 31/2001-91 (tj. ještě ve vztahu k ustanovení § 14 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, tyto závěry se však přiměřeně uplatní i při výkladu úpravy účastnictví obsažené v „novém“ správním řádu), uvedl, že *„k tomu, aby měl určitý subjekt postavení účastníka řízení, postačí pouhý hmotněprávní předpoklad existence jeho práv, právem chráněných zájmů nebo povinností nebo dokonce tvrzení o možném dotčení na svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech. Kdo je účastníkem řízení vymezuje sice správní řád, ale odpověď na to, koho svou definicí správní řád za účastníka řízení povolává, dávají předpisy hmotného práva. Znakem účastníka řízení je hmotněprávní poměr k věci, to však neznamená, že správní orgán přizná postavení účastníka řízení jen tomu, o němž se při zahájení přesvědčil, že účastníkem řízení je.“*
- [28] V daném případě soud dospěl k závěru, že žalobci jako zaměstnavateli svědčí postavení účastníka řízení podle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu, neboť prvostupňovým rozhodnutím byl přímo dotčen ve svých právech a povinnostech. Za takové právo lze nepochybně označit právo vlastnické, když mu byla de facto tímto rozhodnutím uložena povinnost toto své právo omezit v tom smyslu, že musí úřadu práce uhradit částku, kterou úřad práce vyplatil zaměstnanci jako kompenzaci za odstupné. Dle názoru soudu nelze aprobovat formalistický přístup žalovaného, že přímo z rozhodnutí úřadu práce o vyplacení kompenzace žádná povinnost zaměstnavateli nevyplývá, neboť tato nastává až jako důsledek postupu dle ustanovení § 44b odst. 6 zákona o zaměstnanosti. I právě toto zákonné ustanovení však dle názoru soudu svědčí o tom, že by mělo být zaměstnavateli přiznáno právo účastnictví v předmětném řízení, neboť přímo zákon o zaměstnanosti spojuje s vydáním rozhodnutí o vyplacení kompenzace za odstupné následek,

který přímo do práv zaměstnavatele zasahuje – ten je povinen uvedenou částku Úřadu práce uhradit do 10 pracovních dnů od doručení informace o výši vyplacené kompenzace, a to i v případě, že dlužné odstupné již vyplatil. V případě nesplnění této povinnosti pak krajská pobočka Úřadu práce toto oznamuje celnímu úřadu, který pak neuhrazenou částku vyplacené kompenzace na zaměstnavateli vymáhá.

- [29] Zdejší soud si je vědom toho, že se v daném případě jedná o dotčení soukromého, nikoliv veřejného subjektivního práva. Správní řád ovšem neomezuje svou působnost pouze na ochranu veřejných subjektivních práv, jako to činí ve svém ustanovení § 2 s.ř.s. Proto lze, přinejmenším v určitých případech, považovat i dotčení soukromého subjektivního práva za přímé dotčení práv ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Zdejší soud na druhou stranu nevylučuje, že by se tato otázka mohla v budoucnu stát předmětem dalších úvah, neboť cílem správního rozhodování je typicky upravit závazně veřejná, nikoliv soukromá subjektivní práva účastníků.
- [30] Ze shora uvedených důvodů proto soud shledal žalobu důvodnou a žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.).
- [31] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje odměnu zástupce žalobce JUDr. Miroslava Běliny, advokáta. Mimosmluvní odměna činí 9.300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby, vyjádření ke kasační stížnosti) po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 900 Kč za 3 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů tedy činí 12.342 Kč.
- [32] Výrok III. je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s.ř.s., když osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost v řízení, a proto jí náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. prosince 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu